

Түфтуеңи
Умаридожаев

Накхати Чон

«Гуфтугӯй бо Умари Хайём»

Аз Накҳати Ҷон

Барои онҳое, ки дар ҷустуҷӯй ҳақ ҳастанд

«Заррае худатонро ба мо нофаҳмҳо фаҳмонед? -Шумо одат кардаед, ки бо роҳи тайшуда равед, ман мекушам, ки роҳи навро ёбам.

- Роҳи наватонро кашф кардед?

- Ҳоло наёфтаам, дар ҷустуҷӯйаш ҳастам. Кашфи роҳи нав ба ҳар кас муяссар намешавад, ҳазорон ҳазор мекушанд, ба яке муяссар мешавад роҳи нав. Инҳо хушбахтанд. Шогирди азизам, ба ту дар баҳри пурталотуми зиндагӣ роҳи худро ёфтанро орзӯ мекунам. Худо ёри ҳардуямон бод!» (Ҳошим Гадо)

«Нокарда гунаҳ дар ин ҷаҳон кист, бигӯ?

В-он кас, ки накард гунаҳ чун зист, бигӯ?

Ман бад кунаму ту бад мукофот диҳӣ,

Пас фарқ миёни ману ту чист, бигӯ?»

Умари Хайём

Мақсад бо ин рубои оғоз шудани ин маҷмуъа бе асос нест. Мо шоҳиди онем, ки дар бисёр маъракаву ҷашнҳо бо монанди рӯзи таваллуд, хонадоршавӣ, хатна ва дигар маъракаву маъракагояҳое, ки дар зиндагии мо ба ҳукми қонун амал мекунанд ин рубои ва монанди инро аз ашъори Хайём мавриди истифода қарор медиҳанд. Ва мутаасифона ин аз тарафи шахсони ба сурат «интелегесия» бештар ба амал меояд ва ин гуфтаҳо дар он вақте, ки номи Офаридгорамон зикр мешавад бештар садо медиҳанд. Касоне, ки ин гуфтаи шоирро барои рӯйпуш кардани нопокиҳои худ ҷавшан мекунанд ва ё агар кардани бошанд мо бо пуррагии комил ин гуна ашхосро бемаъсулият гуфта метавонем.

Хайём дар асри 11-и мелодӣ зиндагонӣ ба сар бурдааст ва ўро дар дунёи тамаддун ҳамчун як файласуфи барҷаста мешиносанд.

Ба фикри мо хуб мешуд, ки пеш аз иқтибос овардани гуфтаи ин ё он шоир ва нависанда замон, макон ва ҳолати иҷтимоии онро омӯхта баъд, агар бо мавзӯ пайваст бошад, мавриди истифода қарор диҳем. Шоир дар замони пурошуби ҷамъияти феодалӣ, замони ҷангу ҷидолҳои мазҳабӣ ва кашмакашҳои сиёсӣ ба

мақсади соҳиби ҳокимият шудан ва дар ин роҳ «моҳирона» аз дин Худоро ҳамгун Ҳимоятгар ба мақсадҳои ғаразнокӣ худашон истифода мебарданд, зиндаӣ ба сар бурдааст. Албатта ҳолати рӯҳии шоир дар ин вақт, ки дар ҷустуҷӯи ҳақ буди дар сари роҳи ҳақ моневҳои бисёре мавҷуд буданд, ӯро ба эҷоди чунин мисраҳои эътирозӣ ба Офаридгор сабаб мешуданд.

Хонандаи азиз, мо дар ин китобча мақсади довариро, ки мансуби Парвардигорамон ҳаст, надорем. Ҳамаи мо офаридаи Ӯ мебошем ва ба ин имони комил дорем. Агар бо диққат ашъори Хайёмро мутолиа кунем барои мо чунин манзара баръало намоён мешавад, ки Одамро Худованд мисли Худаш аз ибтидо муқаддас ва бегуноҳ офарид ва барои ӯ шароити маишаташро муҳаё сохт (Китоби Муқаддас, Ҳастӣ 1:26-29).

Шоир ҳам аз насли одам мебошад, ки ба туфайли гуноҳ дар дунё зиндагонӣ ба сар бурда бо ташвишҳои зиндагӣ андармон бурда ба ҳолатҳои гуногуни рӯҳӣ дучор шуда ҳиссиёташро бо шеър ифода кардааст. Ӯ ба хоҳири фаромӯш кардани носозгориҳои зиндагӣ, чашм пушидан аз беадолатии замонааш ва бевафоии атрофиёнаш майро дар базе ҳолатҳои муносиб ғамхори Одам интихоб кардааст.

Аммо ин Хайёмро тасаллии комил надода ӯ дар ҷустуҷӯи ҳақ дар талош мебошад. Чуноне, ки мо мебинем пояи адолатро дар замин пайдо карда натавониста ручӯ ба Ҳолиқи оламу одам – Офаридгор мекинад:

«Гар бар фалокатам даст буди чу Яздон, Бардоштаме ман ин фалакро зи миён» ва бо ин мисраҳои бори дигар қудрати Илоҳиро барои тасаллоӣ худ баръало нишон медиҳад.

Акнун мо ба тафсири рӯбиё, ки сабабгори навиштани ин маҷмуъа гаштааст сар мекунем.

«Нокарда гунаҳ дар ин ҷаҳон кист, бигӯ?»

Умари Хайём модоме, ки чунин саволро ба миён мегузорад мо дар вучуди ӯ бедоршавии Рӯхро дарк мекунем. Худо дар ибтидо одамро бегуноҳ ва дар дили ӯ ин нақшаро кашид, аз ин сабаб вақте, ки одам гуноҳ мекунад ӯ инро нисбат ба атрофиёни худ пештар мебинад. Агар кас гуноҳ карда худашро сафед нишон доданӣ шавад, албатта худро фиреб медиҳад. **«Агар гӯем, ки мо гуноҳе надорем, - худамонро фиреб медиҳем, ва дар мо ростӣ нест.»** (Инҷил, 1 Юҳанно 1:8)

Шоир дар ҳамин мисраъ як фикри дигарро зоҳир месозад: - Яъне дар ин ҷаҳон одами бегуноҳ нест. Вақте ки Худо ҷаҳонро офарид Одаму Ҳавворо дар ҷои беҳтарин маскан дод ва барояшон ҳамагӣ як қонун муайн кард. Лекин

онҳо аз қонун саркашӣ карда гуноҳ карданд ва аз боғи бихишт ронда шуданд. Ибботи ин дар Китоби Муқаддас чунин омадааст:

«Касе одил нест, як нафар ҳам нест.»

«Чунки ҳама гуноҳ карда, аз ҷалоли Худо маҳрум шудаанд.»

(Инҷил, Румиён 3:10,23)

Ин мушкили асосии одамизод мебошад **«Ҳама гуноҳ карда ва аз ҷалоли Худо маҳрум шуданд.»** Ҳамаи мо гуноҳ кардем, пас мукофоти мо чист? - Ин мавзӯи дигар аст. Мо медонем, ки Худо муқаддас аст, агар ин хислати Ӯро мо қабул мекунем, пас гуноҳ назди Ӯ ангӯшти шашум аст. Барои мисол: - Мо аз чойнике, ки пур аз чой ва як қатра заҳр дошта бошад чой менӯшем? Албата не! Ҳол он ки заҳри он аз 1% ҳам кам ҳаст. Ба ин монанд Худо 100% муқаддас мебошад ва назди Ӯ бихишт ҳам муқаддас мебошад ва дар ба он гуноҳро дохил кардан мумкин нест. Мисоли дигар – дар зарфи калони пур аз шир як қатра сиёҳӣ афтад тамоми шир сиёҳ мешавад, лекин ба зарфи сиёҳдор чи қадаре, ки сафедӣ резем сафед намешавад. Аммо барои мо гунаҳкорон сафед шудан лозим аст ва дар бисёр мавридҳо мо амали бад ё неки худро ба розигии Худо нисбат дода худро тасалло дода дар он ҳолат мо шеърӣ Хайёмро бо худ сипар мекунем. Ҳол он, ки дар бихишт барои гуноҳ ҳеҷ кас узре надорад. Дар Китоби Муқаддас омадааст: -

«Лекин мо медонем, ки ҳар чи шариат мегӯяд, ба аҳли шариат рӯ оварда мегӯяд, то ки ҳар даҳоне баста шавад ва тамоми олам пеши Худо айбдор гардад, чунки бо аъмоли шариат ҳеҷ одаме пеши Ӯ сафед нахоҳад шуд; зеро ки гуноҳ ба воситаи шариат доништа мешавад.» (Инҷил, Румиён 3:19–20)

Ҳамаи одамон назди Худованд айбдор гардиданд, Худо не, балки мо айбдор шудаем. Агар имрӯз мо шикоят карда тавонем дар он рӯз даҳони мо баста мешавад.

Ин чӣ хел мумкин аст, ки Худо моро офарид ва барои мо шариат дод, мо бошем ҳар вақте ки хоҳем қач рафторӣ мекунем? Табиати мо доимо моро ба роҳи қач ҳидоят мекунад, аммо мо бояд донем, ки «бори қач ба манзил намерасад!» Саволе ба миён меояд, ки чи хел мо аз гуфтаи Худо саркашӣ карда боз ба Ӯ шикоят кунем? Худованд аз ҳамаи паҳлуҳои зиндагии одамизод хабар дорад.

Оё дар ин дунё роҳи озод шудан аз гуноҳ вуҷуд дорад? Боз саволе ба миён меояд, ки Парвардигор ба мо ёри дода метавонад? Оё Худо роҳи озод шуданро барои мо тайёр накардааст? Пас кӣ моро аз ин ҷисми гирифтори

мамот раҳой медиҳад? Дар замон ва муҳите, ки Хайём зиндагӣ мекард албатта ба ин саволҳо ҷавоб ёфтан мушқил буд. Ва ҷавобҳои, ки одамизод барои тасаллиии ҳудаш пайдо мекард ба монанди: - кори нек, тоату ибодат, закоти мол барин аъмолҳо, ки ба воситаи шарият ба майдон пайдо мешуданд, ба Хайём ва одамони аз ҷиҳати шуурнокии пешрафтаи он вақт оромиши рӯҳиро дода наметавонистанд.

Ва инак мисраи дуюм:-

«В-он кас, ки накард гунаҳ, чун зист, бигӯ?»

Одамоне, ки аз ҳамсухбаҳо ё атрофиёнашон ба ин савол ҷавобро меपुरсанд ин хуб аст. Аз қадим то замони мо Каломӣ Худо ба воситаи пайғамбарон ба мо омада расидааст ва касе ки бо Калом ошно мебошад, агар дар ҳамон ҳолат дар он ҷо бошад, мо имони комил дорем, ки ин гуна ашхос ба саволи ҳудашон ҷавоби саҳеҳ хоҳанд гирифт. Агар дар дунё одами одил намешуд саёраи мо аллакай ба мисли шаҳри Садум мешуд (Китоби Муқаддас, Ҳастӣ 19:28-29). Он Касе, ки дар ҷаҳон беғуноҳ зист, ин Исои Масеҳ мебошад ва Худо Ёро барои мо ҳамчун намуна фирстод ва дар Инҷил ҳамаи ин равшан нишон дода шудааст.

Худо нақша ва дархостҳои Худро ба воситаи одамони гуногун аз замони гузаштаи дуру наздик бо Рӯҳи Худ дар аҳдҳои қадим ва ҷадид дар Китоби Муқаддас, ки ба мо омада расидааст нишон медиҳад. Аз ҷумлаи пайғамбароне, ки беғуноҳ зист танҳо як пайғамбар – Исои Масеҳро ҳамчун рамзи одами беғуноҳ ба мо нишон медиҳад.

«Ва Ё Масеҳи Писари Худост, ки ба ин мо эътирофи худро бо матонат нигоҳ медорем. Ва гайр аз Ё мо дигар саркоҳине надорем, ки дар заъфҳоямон ба мо дилсӯзӣ намояд, Ё монанди мо дар дунё озмудани васвасаҳо шуда гуноҳ накард.» (Инҷил, ба Ибриён 4:14-15)

«Зеро Ёро, ки аз гуноҳ беҳабар буд, барои мо қурбони гуноҳ сохт, то ки мо дар Ё адолати Худо шавем.» (Инҷил, 2 Қўринтиён 5:21)

«Марям гуфт: - Ман фиристодаи Парвардигори ту ҳастам, то туро писаре покиза бибахшам.» (Қўрьон: Сураи Марям 19:19)

Биёед ба манзараи мудҳише, ки одамон саргарми гуноҳҳои худ зиндагӣ мекарданд, назар андозем. Душманони Исои Масеҳ Ёро дар салиб чормех карда бо суҳанони таҳқиромез дар гирди Ё ҷамъ шуда буданд. Ё ба ҷои он, ки дар ғами ҷисму ҷони Худ нолаву фарёд кунад, дуо мекард: *«Эй Падар инҳоро биомурз, зеро ки намедонанд чӣ кор мекунанд.»* (Инҷил, Луқа 23:34) ва бо ин дар дами марг муҳаббати Худро ба одамон нишон дод.

Акнун ба таҳлили мисраи дигар мегузарем:-

«Ман бад кунаму ту бад мукофот диҳӣ»

Яъне Хайём аз Худо одами бегунохро чӯён ва аз тарзи зиндагии ӯ пурсон мешавад. Шоир дар ин мисра бо аъмоли бади худ аз Худо мукофотро нигарон мебошад. Худо муқаддас ҳаст ва агар Ӯ ба ивази гуноҳ мукофот медод, Одамро, яъне офаридаи дастҳои Худо барои як гуноҳаш аз бихишт намеронд. Одам барои гуноҳаш аз Худо ҷазо гирифта ба марг ҳукм шуда аз бихишт ронда шуд, чун ки *«музди гуноҳ марг аст»* (Инҷил, Румиён 6:23).

Касоне, ки ин шеърӣ Хайёмро бо мақсади доварӣ ва шикоят истифода мекунанд, онҳо Худоро айбдор мекунанд. Дар Каломи Худо чунин гуфта шудааст:- *«Ӯ ба ҳар кас мувофиқи аъмоли вай подош хоҳад дод.»* (Инҷил, Румиён 2:6). Ва гуфта мешавад, ки Худо рӯйбинӣ надорад. Дар рӯзи доварӣ ё рӯзи қиёмат Худо ба ҳар инсон аз рӯи ин қонунҳо доварӣ хоҳад кард. Дар назди Худованд Яҳудӣ, Масеҳӣ, Мусулмон ва дигарон сарфи назар аз пуст ва наҷод фарқ надоранд, ҳама назди Ӯ як аст. Пеш аз ҳама мо гуноҳкорем ва Хайём бо тасдиқи ин чунин мегӯяд: **«Нокарда гунаҳ дар ин ҷаҳон кист бигу?»**

Дар ин ҷо мушоҳида мешавад, ки мисраи **«Ман бад кунаму ту бад мукофот диҳӣ»** -ро ин гурӯҳ меҳоҳанд бе ягон масъулият дар вақте, ки гуноҳ мекунанд аз Худо мукофот гиранд. Ин чӣ хел мешавад? Оё ин аз ҷиҳати мантиқ дуруст аст? Албатта не! Агар касоне, ки бар ивази гуноҳ мукофот гирифтани ҳастанд, оё ба монанди онҳое нестанд, ки ба замини хушк сангрезза пошида умеди гандум гирифтано доранд?

Бале, ба чунин одамон бо гуфтаи Носири Хусрав:

«Касе гар тухми ҷав дар кор дорад,

Зи ҷав гандум наёбад бидравидан»

ҷавоб кифоя мебошад.

Ҳадафи мо ин аст, ки Худо моро офарида ба роҳи ҳаёти ҷовидонӣ ҳидоят мекунад ва дар баробари аъмоли ҳар яки мо мӯзде медиҳад. Оё ин аз рӯи адолат мебошад, ки мо дар ивази аъмоли бади хеш барои мукофот гирифтан бо Ӯ дар ҷадал шавем?

Ба хонандаи муҳтарам бори дигар хотиррасон карданӣ ҳастем, ки тамоми заминро осмон ва вучудияти зинда ба Худои ягона тааллуқ дорад ва Ӯ дорои қудрат, тавоноӣ, нур, муҳаббат ва ҷалол мебошад. Ва саволе ба миён меояд, ки агар мо аз ашъори шоирон фақат барои коҳилӣ, дурӯғ, шаҳват, танпарварӣ,

айшпарастӣ ва дигар сифатҳои баде, ки моро ба хоҳи торики ҷаҳолат ва нестӣ мебарад истифода бурда ва ба атрофиён чунин рафтори ношоистаро намоиш диҳем, рӯҳи мо метавонад бо сифатҳои Офаридгор қавӣ гардада сазовори ҷалоли Ё гардем? Ҳаргез Не!

Чунин амали кас фақат сазовори ғазаби Худо мешаваду халос. Мо аз таърихи гузаштаи дунё огоҳи дорем, ки сарфи назар аз миллату нажод аз ҳар гӯша баъзе ашхос худро Худо эълон карда ва оқибат бо пайравонашон ба ғазаби Худои Ҳақ гирифта шуданд.

Ҳадафи мо ин аст, ки Худо моро офарида ба роҳи ҳаёти ҷовидонӣ ҳидоят мекунад ва дар баробари аъмоли ҳар яки мо мӯзде медиҳад. ? **«ва ин шаҳодат аз он иборат аст, ки Худо бо мо ҳаёти ҷовидонӣ ато намудааст, ва ин ҳаёт дар Писари Ёст.»** Инҷил - (1) Юҳанно 5:11

Оё ин аз рӯи адолат мебошад, ки мо дар ивази аъмоли бади ҳеш барои мукофот гирифта бо Ё даъво кунем?

«Ман бад кунаму ту бад мукофот диҳӣ,»-ро мумкин, аксарияти мо барои тасаллои дили худамон қабул кунем, аммо аз таҳти дил мо дарқ мекунем, ки гуноҳ карда аз наҷоти Худо маҳрум шудаем. Бинобар ин ҳамаи мо дар ивази гуноҳ соҳиби мукофоти бад мебошем. Бахшидани гуноҳ аз тарафи Худо қиммат аст ва ҳама гуна гуноҳ бе рехтани хун пок намешавад. (Инҷил, Ибриён 9:28)

Дар бораи бахшидани гуноҳ дар рӯзи доварӣ камтар сӯҳан мекунем. Ба монанд ақидае, ки Худо бахшанда аст ва гуноҳҳои моро ба хоҳири корҳои нек мебахшад, чунин ҳулосае баровардан мумкин аст, ки мо метавонем гуноҳе ба мисли ягон кас ё ҳамсоии худро ранҷонда фақат узр мепурсему тамом.

Аммо чӣ хеле ки мебинем масъала ин тавр ҳал намешавад ва дар ин ҳолатҳо музди гуноҳ дар ваъзе вақт бисёр қиммат мешавад, ҳато то қурбонии ҷон. Агар бо роҳи бахшидани якдигар равам, дар он ҳолат мо мебинем, ки ба ҳар ду ҷониб қурбонии зиёд ба мисли обурӯй, эътибор ва нуфузе, ки мо доштем лозим мебошад. Ва дигар ин аст, ки амали бад; - зино, дурӯғ, қизб, ки аз одам сар мезанад ва гӯем, ки Худо мебахшад, оё ин дуруст аст? Агар Худо бо чунин рафтори мо муросо кунад, пас чӣ хел мо гуфта метавонем, ки Худо муқаддас аст? - Бале Худо муқаддас мебошад ва бахшидани гуноҳи одамон бо анҷоми амали некашон ба Ё муносиб намебошад. Яъне ақидаи он ки мо гуноҳ кунему – Ё мебахшад нодуруст аст!

«Дар ин лаҳзаҳо аксар одамон мепурсанд? Чаро Худо наметавонад ба ҳеч чиз, ҳамин хел бахшад?... Одамон қудрати фаҳмидан надоранд, ки ҳар як бахшиш бо пардохт вобаста аст. Мисол, духтари ман дар хона чароғро

шикаст. Ҳамчун падари дӯстдор ва бахшанда ман ўро ба зонуям шинонда таскин дода мегӯям:

--- Духтарам, гирия накун. Падарат туро дӯст медорад ва мебахшад.

Дар ин ҷо, одатан ҳамсӯҳбати ман илова мекунад:

--- Ана, Худованд ҳам бояд чунин рафтор кунад!

Он гоҳ, мепурсам:

--- Пас музди чароғро кӣ медиҳад?

Охир, пулро – ку ман додам? Бахшоиш ҳама вақт нарх дорад.» (Ҷош Макдауэлл, На Танҳо Дуредгар, 81)

Мутаасифона дар муомилаи одамон шахси бетараф ба гунаҳкор тасаллӣ дода: - «Худо мебахшад» - мегӯяд ва ҳатто одамон ба ин чизи пуч бовар карда даст ба гуноҳ мезананду худро бовар мекунонад, ки Худо онҳоро мебахшад. Агар ин хел бошад, бо гуфтаи Ҷош Макдауэлл: «Гуноҳ ҳеҷ арзише надорад», бахшидани гуноҳ кори мушкӣ аст. Шумо тасаввур кунед, ки касе ба молу ҷони шумо таҷовуз карду шумо ўро мебахшед. Албатта не! Шумо тарафдори ҷазо гирифтани гунаҳкор мебошед.

«Зеро ки шумо бо файз ба воситаи имон наҷот ёфтаед, ва ин на аз шумост, балки атои Худост.... Бахшоиши файзи Худо ҳаёти ҷовидонист ба воситаи Худованди мо Исои Масеҳ.» (Инҷил, Эфсӯсиён 2:8, Румиён 6:23).

Хонандаи азиз акнун каме дар бораи мисраи «Пас фарқ миёни ману ту чист, бигу?» меистем.

Дар ин мисраъ шоир ва касоне, ки байни худ ва Офаридгор фарқиятро нодида онро бо эҳсосоти хоса замзама мекунанд мо ангушти афсус ба даҳон мебарем.

Фарқият ин аст, ки мо муҳтоҷи Худо, яъне наҷотдиҳанда: *«Ба ростӣ, ба ростӣ ба шумо мегӯям: ҳар кӣ каломи Маро бишинавад ва Фиристандаи Ман имон оварад, ҳаёти ҷовидонӣ дорад ва ба доварӣ намеояд, балки аз марг ба ҳаёт гузаштааст.»* (Инҷили Юҳанно 5:24)

Чунин ашхос ин дунёро барои худ бихишт меҳисобанд. Мутаасифона мо дар байни одамони соҳибмаълумот дар бисёр маърақаҳо мешунавем, ки ду мисраи Ҳофиз:

«Ман ки имрӯзам бихишти нақд ҳосил мешавад,

Ваъдаи фардои зоҳидро чаро бовар кунам.»-ро шиори зиндагии худ карда бо ин ба худ як навъ тасаллий медиҳанд.

Ҳамаи ин аз нигоҳи мо ба як суруди дигаре, ки 'ҳасрати танбал' - ном дорад, монанд аст. Ин суруд чунин аст:

«Кор нокарда пули бисёр бошад, мешавад,

Таксарӣ дар паҳлуям тайёр бошад мешавад.»

Дар тамоми ин суруд танбал орзуҳои дастнорасро хоҳон мебошад ва дар охир аз хушку холи будани ҳасратҳояш монда шуда чунин хулосабандӣ мекунад:

«Гар ҳама ин орзуҳоям муясаррам нашуд,

Хайр майлаш сояи девор бошад, мешавад.»

Онҳое, ки ин дунёро бихишт меҳисобанд, ин ҳазрати Одами аз бихишт рондашуда мебошаду халос. Ва инро Китоби Муқаддас чунин маънидод мекунад: - **«Ва ҷаҳон бо ҳавасҳояш гузарон аст, аммо касе ки иродаи Худо ро ба ҷо меоварад, то абад боқист.»** (Инҷил, 1 Юҳанно 2:17) Ин эътирози шоирро ифода карда моро бовар мекунонад, ки Хайём ба Худо эътироз карда дар ғазаб омада фарқи гунаҳкор ва Қуддусро дида наметавонад ва дар ин ҷо наздик будани Худо ба мо бисёр равшан аст вагарна Хайём дар назди кӣ эркаи мекард?

Худо ба мо наздик аст? Албатта Худо доимо ба мо наздик ҳаст ва Ё ба мо мақсади наздик шуданро дорад.

Бобои Одам дар боғи Адам ба Худо зиндагӣ мекард, ҳазрати Айюб ба Худо мунозира мекард, ҳазрати Иброҳими Халилullo ва ҳазрати Довуд, ки дар васфи Ё сурудхонӣ мекард аз ҷумлаи дӯстони наздиктарини Парвардигор буданд ва ҳамаи онҳо гуноҳ карда ба хок рафтанд. Исои Масеҳ на ин, ки дӯст балки пайванди Худои Воҷибулвучуд ва соҳибқудрат буда ва Ё ба хок нею ба назди Худои Падар рафт, ки инро мо аз китоби Инҷил:

«Исо, чун инро гуфт, чашмони Худо сӯи осмон боло карда, гуфт: Эй, Падар! Соат расидааст: Писари Худо ҷалол диҳад. Зеро, ки Ёро бар тамоми башар қудрат додай, то ки ба ҳар ки Ту ба Ё бахшидаӣ, ҳаёти ҷовидонӣ бидиҳад: ва ҳаёти ҷовидонӣ ин аст, ки Туро, ки Худои ягонаи ҳақиқӣ ҳастӣ, ва Исои Масеҳро, ки фиристодӣ, бишносанд.» (Инҷили Юҳанно 17:1-3)

Ва ин Рубои Хайём онро ба мо равшан инъикос мекунад, ки:

1. Мо гунаҳкор ва муҳтоҷи наҷотдиҳанда мебошем.
2. Худо Ҳасткунанда ва Довари комил мебошад.
3. Мо мисли Худо қодир, муқаддас ва пок нестем.
4. Одамизод бояд аз ин ошкор бошад на ин, ки бо ин узр кунад.
5. Фарқияти Худо ва мо ин аст, ки Худо қодир ҳаст ва мо муҳтоҷи наҷотдиҳандаем.

Мутаасифона вақте, ки суҳанро аз Офаридгор сар кунем баъзе ақидаҳои садо медиҳанд, ки гӯё ҳамаи динҳо як чанд ё ин, ки як реша доранд. Ҳаминро гуфтаем, ки чунин ақидаҳо ба шахсони аз китоб тамоман беҳабар ё ки дониши пурра надоштангӣ мансӯб мебошанд. Шоири ба завҷаи худ изҳори ҳасрат карда гуфтааст:

«Ту кай медонӣ қадре ёри худатро?

Бар ту касалу сикату бемор як аст.»

Вақте, ки мо пурра касодии рӯҳии худро дарк карда барои наҷот дар талоши ҳақ бо тамоми ҳастаи мукушем барои мо фарқияти динҳо баръало намоён хоҳад шуд. Ҳаёт ва таълимоти Исои Масеҳ аз дигар пайғамбарон ба кулли фарқ карда таваллуд ва мамоташ ҳам нисбат ба дигарон истисно буд, Ӯ барои гуноҳои ҷаҳон мурда дар рӯзи сеюм эҳё шуда ба осмон сууд карда то ҳозир зинда мебошад. Ҳамаи динҳои калони ҷаҳонӣ ба дунё бори дуюм омадани Ӯро тасдиқ мекуанд. Инҷил мефармояд: Исои Масеҳ гуфт, *«Натанас; манам Аввалин ва Охири.»* (Инҷил, Ваҳй 1:17). Ҳам:

«Худое ки аз қадимулайём борҳо ва ба тарзи гуногун ба падарони мо ба василаи анбиё суҳан рондааст, дар ин айёми охир ба мо ба василаи Писари суҳан ронд, ки Ӯро вориси ҳама чиз таъин намуд ва оламҳоро низ ба воситаи Ӯ ба вуҷуд овард. Писари, ки дурахши ҷалол ва мазҳари моҳияти Ӯ буда, ҳама чизро бо каломи қуввати Худ нигоҳ доштааст, чун татҳири гуноҳҳои моро ба амал овард, ва ямини Кибриё дар афроз нишаст.» (Инҷил, Ибриён 1:1-3)

Мо дарахти бузурги дини Масеҳиро, ки саршори меваҳои муҳаббатанд, баръало мебинем ва Ӯ мегӯяд - *«Душманони худро дӯст бидоред.»* (Инҷил, Матто 5:44)

Оё шумо дар ҷустуҷӯи ҳақ ҳастед?

Ин китобча «барои онҳо ки дар ҷустуҷӯи ҳақ ҳастанд.» Исои Масеҳ гуфт:
*«Ростиро хоҳед шинохт, ва ростӣ шуморо озод хоҳад кард..... Ман роҳ ва
ростӣ ва ҳаёт ҳастам; касе наметавонад назди Падар ояд, магар ин ки ба
василаи Ман.»* (Инҷили Юҳанно 8:32; 14:6). Касе ки ҷустуҷӯи ҳақ ҳаст бояд ба
шахсияти Исо нигоҳ кунад ва ба Ӯ имон овардан даркор.

Китоби Муқаддас мефармояд, ки имон овардан ин аст.

*«Зеро агар ту бо даҳони худ эътироф кунӣ, ки Исои Худованд аст, ва бо дили
худ имон оварӣ, ки Худо Ӯро аз мурдагон эҳё кард, наҷот хоҳӣ ёфт, чунин
одам бо дили худ имон меоварад, ки ин барои адолати ӯст, ва бо даҳони худ
эътироф мекунад, ки ин барои наҷоти ӯст. Зеро навиштаҳо мегӯянд: ҳар кӣ
ба Ӯ имон оварад, ҳиҷил нахоҳад шуд.»* (Инҷил, Румиён 10:9-10)

Касе, ки имон меоварад бояд ду чизро донад ва қабул кунад:- Кӣ будани Исои
Масеҳ ва амали Ӯро. Вай Худованд будани Исои Масеҳро эътироф созад ва
баландии пояи Ӯро аз дигар пайғамбарон дарк намояд.

Дуюм касе, ки имон оварад, бояд қурбоншавии Исои Масеҳро эътироф намояд
ва бо имони комил дарк кунад, ки Исои Масеҳ барои гуноҳҳои мо худро қурбон
сохт ва Худо ӯро аз ҷаҳони мурдагон эҳё намуд.

Вай эътимоди пурра бояд дошта бошад, ки баробари тавба кардан ва ба
Исои Масеҳ таъя кардан роҳи наҷот барояш кушода мегардад.

Оё шумо ҳама вақт барои наҷот ёфтан ба Исои Худованд таъя мекунед?

Дӯсти азиз!

Агар аз сидқи дил Исои Масеҳро чун наҷотдиҳандаи худ аз гуноҳ
мепарзиред, хоҳишмандем, ки дуои зеринро бо имони комил хонед:

«Эй Парвардигори олам!

**Ман барои наҷотам мӯҳтоҷи Ту ҳастам ва бахшиши Ту ба ман лозим
аст. Чунки Ту муқаддас ҳастӣ ва ман гунаҳкорам.**

Эй Худоё, имрӯз чашми диламро барои Ту кушодам, ки Ту даромада
тавонӣ. Маро бибахш! Гуноҳоямро бибахш! Ман аз ҳамаи гуноҳоям
рӯй мегардонам ва бахшиши Туро қабул мекунам. Аз Ту хоҳиш
мекунам, ки диламро бо хуни Исо пок кун. Ман медонам, ки Ӯ барои
гуноҳоям қурбон шуд. Ман медонам, ки барои наҷот ёфтан ҳеҷ коре
карда наметавонам, ба ҷуз таъя кардан ба Исои Худованд ва ин амалро
ба дасти Ӯ додам.

Эй Худованд, Ту гуноҳҳоямро бахшидӣ ва ба ман ҳаёти ҷовидонӣ ато кардӣ. Барои ҳамаи ин ман аз самими дилам бо имони комил ба Ту ҳамду сано мегӯям.

Ба номи Исои Масеҳ, Омин»

Эй дӯсти азиз, барои ин масъулияти рӯҳонӣ вақтро кашол надихед! Чунки Китоби Муқаддас мефармояд: *«Мо, ки мададгори Ӯ ҳастем, аз шумо илтимос мекунем, ки فايзи Худоро бефоида қабул накунад, зеро ки Ӯ мегӯяд. Дар вақти мусоид туро иҷобат намудам ва дар рӯзи наҷот ба ту мадад кардам. Инак алҳол вақти мусоид аст, инак алҳол рӯзи наҷот аст.»* (Инҷил, 2 Қӯринтиён 6:1-2)

Ҳоло, ки вақти наҷотатон аст, ин вақтро кашол надихед!